

— Твърдѣ добръ, когато небето благоволи за тебъ за да излезешъ честна отъ тейковъ домъ, ще да влезешъ въ она на твоята баба, която съ голѣмо благодареніе ще да ти пригрѣне, и като една майка твърдѣ много ще ти обпча.

Барвара не знаеше какво да мисли за туй промененіе тейково — нето ѿ мжра, нето ѿ заплашва, напротивъ приказва съ нея твърдѣ спокойно и на трапезата хортува съвсемъ за други предмети, като да не е нищо зло ставало. Съ сичко това, като нѣмаше кой да утѣши Барвара тя не можеше нето да яде, нето да пие, струваше ѿ ся като да ѿ стиска нѣкой за вратъ.

Епископътъ, при когото Князътъ, Маркизата, отецъ Исидоръ и еще други духовници държахъ свѣтъ, поръчалъ беше на Князътъ, когато ся завърне дома да не напада тѣй жестоко на грѣшната си дъщеря, но да употреби еще и сяко възможно сръдство за да не ся догади никакъ за нещастіето косто ѿ чакаше. Това също направи и Князътъ, и ето причината на чудното негово промененіе, косто Барвара не можеше да си истълкува; защото ако това не бѣхъ свѣтували Князътъ, съвсемъ пнакъ той щеше да ся обходи съ дъщеря си.

На другій день тукъ тамъ изъ Краковъ почена да ся шушне за приключеніето, защото отъ вѣвѣреніе на вѣвѣреніе едва работа достига да ѿ знае сичкій свѣтъ, но беше единъ слухъ слабъ който скоро ся и потули и скоро ся забрави. Беззаконный Петаръ полагаше сичкитѣ си сили за да искарва този слухъ лъжливъ, и говореше че младата му Господарка, красната Княжия, отишла на Вісина при една нѣйна баба и че тамъ наскоро щела да ся вѣнчѣ съ Княза Орлова.

Като чувахъ гнуснитѣ работи на този злодѣецъ слуга,